

Byla jednou jedna koza, bílá jako čerstvě nadojené mléko, a ta koza měla sedm dětiček. Sedm rozpustilých kůzlátek. Šest stejně bělounkých jako ona sama, sedmé černé jako uhel. Jednoho dne si koza nasadila nůši na záda a povídá. „Milé děti, jdu do města na trh pro šťavnaté zelí a něco čerstvé trávy,

a poněvadž je cesta dlouhá, nechám vás doma samotné. Pěkně se zamkněte a nikomu cizímu neotevírejte, to vám povídám! Však víte, že se kolem potuluje zlý vlk.“ „Neboj se, maminko,“ volala kůzlata jedno přes druhé. „Zamkneme na sedm západů a dovnitř nepustíme živou duši!“

Vlk utekl, ale vzdát se nehodlal. Zhltl špalík křídy a měl hlas rázem tenký a něžný. Pracku si pomoučnil tou nejbělejší moukou. Takhle se vrátil k chaloupce. „Otevřete, kůzlátka, to jsem já, vaše maminka, právě jsem se vrátila z trhu a nesu vám nůši plnou dobrůtek.“ Hlásek byl

jemný, přesto kůzlatům něco nesešlo. Nejstarší proto vlka vyzvalo. „Ukaž nám packu, ať víme, že jsi opravdu naše maminka.“ Vlk strčil do okénka tlapu bílou jako sníh. To kůzlata přesvědčilo a otevřela. Jaké však bylo jejich překvapení, když na prahu světlice stanul šedý vlk.